

bet fidelitatem Domino, ut tamen alicui alteri in eadem, vel simili causa fidelitatem debitam præstare valeat. Unde potest quis duo, vel plura Feuda non ligia a diversis Regibus, et Principibus accipere, dummodo in nullo fidelitatem contra Dominum aliquem Feudi juret; Sic praxis communis.

(18. Quinto, dividitur Feudum in Ecclesiasticum, et Sæculare, seu Laicale. Feudum Ecclesiasticum est, quod ab Ecclesiasticis Prælatibus de bonis ad Ecclesiam spectantibus datur alicui sive Clerico, sive Laico; Vultejus de Feud. lib. 1. c. 8, num. 19. Engel. l. c. n. 9. Reiffenstuel l. c. n. 15 et alii communiter. Feudum sæculare, seu Laicale est, quod a Principibus, vel aliis Dominis Sæcularibus, aut etiam a Clericis, de bonis tamen patrimonialibus et sæcularibus datur. Unde pro cognoscendo an aliquod Feudum sit Ecclesiasticum, vel sæculare, debet spectari non tam Persona Feudum concedens, quam res ipsa in Feudum concessa, ita ut, si res sit Ecclesiastica, seu proprie ad Ecclesiam pertinens, Feudum quoque erit Ecclesiasticum, etiamsi Laico sit concessum; et contra, si res sit Laicalis vel Sæcularis, ipsum quoque Feudum erit Laicale, vel Sæculare, etiamsi concedatur Personæ Ecclesiasticæ, sive ipsimet Ecclesiæ, vel Monasterio; arg. cap. *Ex transmissa* 6. de Foro Competent. (19. Unde multi Episcopi et Prælati Ecclesiastici, qui specialia Territoria in Feudum ab Imperatoribus acceperunt, ratione istorum Territoriorum considerantur ut cæteri Vassalli Sæculares Imperatorum, et coram eis in causa Feudali comparere, et judicari debent, eo quod universaliter quæstiones Feudales per Dominum Feudi terminentur; cap. *Ex transmissa* 6. et cap. *Verum* 7. de Foro Competent. Andreas Gailus lib. 1. observ. 30. num. 4 et sequent. Engel. loc. cit. num. 9. Reiffenstuel loc. cit. num. 16. et alii cum Fagnano lib. 2. *Decretal.* in cap. *Verum* 6. de Foro Competent. n. 1. 10 et 12.

(20. Sexto, dividitur in Feudum novum et antiquum. *Feudum novum* est, quod Vassallus possessor non ab aliquo antecedente vi successionis, sed ab ipsomet Domino primum accepit, et cepit in sua Persona. *Feudum antiquum* est, quod prius jam ab alio ascendente acquisitum per successionem ad alios devolvitur; c. 1. de Succes. Feud. c. 1. de Succes. frat. et grad. succed. in Feud. cap. 1. de Natur. succes. Feud. cap. 1. § *Novam: Quot testes sint necess.* et cap. 1. de Frat. de novo Benefic. Invest. Calvin. loc. cit. verb. *Feudum antiquum*; Jul. Clarus § *Feudum* quæst. 8. num. 1. Engel. loc. cit. num. 7. Reiffenstuel loc. cit. num. 12. Pirhing lib. 4. *Decretal.* tit. 20. num. 3. et alii communiter. (21. Septimo, dividitur in Feudum hæreditarium, et in Feudum Familiæ, seu ex pacto, et Providentia. *Feudum hæreditarium* est illud, in quo vigore Inve-

Cujacius *Comment.* ad 7 lib. Feudorum lib. 4. tit. 99, in fratre habente Feudum Ligium, qui successit Fratri prædefuncto habenti Feudum non ligium, et tenet a fratre superstiti posse utrumque Feudum

stituræ, non solum agnati primi vassalli, seu acquirentis, sed etiam quicumque hæredes extranei, sive masculi, sive Feminae, sive ex Testamento, sive ab intestato venientes succedere possunt. Tale Feudum esse censetur, si in Investitura hæc, vel similis clausula habeatur: « Concedo Feudum pro te, et tuis hæredibus quibuscumque; » Rota part. 3. recent. dec. 391. num. 8. p. 11. dec. 112. n. 7. et sæpe alibi, Jul. Clarus § *feudum*. q. 9. n. 2. Fachin. lib. 7. cap. 6. Pirhing loc. cit. n. 2. Reiffenstuel loc. cit. num. 24. et alii communiter. *Feudum Familiæ, seu ex pacto, et providentia* est illud, in quo soli masculi a primo Vassallo per legitimum Matrimonium descendentes, jure agnationis, et sanguinis succedunt, quia ordinarie in favorem, et conservationem Familiæ conceditur; arg. lib. 2. *Feud.* tit. 1. in fine. Vultejus de Feudis c. 8. num. 23. Engel. loc. cit. num. 8. Reiffenstuel loc. cit. num. 23. et alii passim.

(22. Octavo, dividitur Feudum in masculinum et feminineum. *Feudum masculinum* est illud, in quo vigore Investituræ soli masculi succedere possunt. Communis. *Feudum feminineum* est illud, quod primitus collatum est Feminae, indeque Feminas succedere petitur; lib. 2. *Feud.* tit. 30 et 50. (23. Alii dicunt, etiam illud Feudum Feminæ esse, in quo ex speciali Investituræ Feminæ succedere possunt, etsi primitus collatum sit masculo. (24. In utroque tali Feudo Feminæ nequeunt succedere, nisi masculis deficientibus; ita ut, quando masculus aliquis, qui succedere poterit, superstes est, nulla femina, etsi propinquior, ad successionem Feudi admittatur, textu expresso in cit. l. 1. *Feud.* tit. 8. ibi: « Tunc enim succedit filia, filiis non exstantibus; » Et lib. 2. tit. 30. ibi: « Feminæ Feudum, deficientibus masculis ad filias pertinebit. » (25. Nono, dividitur in Feudum Francum, id est liberum, et in non Francum. *Feudum Francum* est illud, pro quo Vassallus ad nulla servitia præstanda obligatur, et quod Francum liberum, dicatur, allegatur lex in cap. *Ex litteris* 1. de Sponsalibus. Calvinus loc. cit. verb. *Feudum Francum*. *Feudum non Francum* est illud, pro quo Vassallus obligatur ad certum genus servitii, prout in Investitura determinatur; arg. lib. 2. *Feud.* tit. 25. Est Communis. (26. Decimo, dividitur Feudum in Reale, et Personale. *Reale* est illud, quod cum primo acquirente non exstinguitur, sed etiam ad hæredes regulariter est transitorium, tam respectu Domini, quam Vassalli, ut in c. 1. § *Cum vere Conradus, de iis, qui Feud. dare poss.* cap. 1. de duob. fratrib. a cap. *Invest.* et cap. 1. § *fin. quibus mod. Feud. amitt.* nam quilibet censetur suis hæredibus prospicere, l. *Pactum, ff. de Probationibus*; Calvin. loc. cit. verb. *Feudum reale*. Reiffenstuel loc. cit. n. 30. et alii communi-

retineri, adeo ut alteri ex dominis per se ipsum, alteri per substitutum servitium, et fidelitatem præstare teneatur. (EDIT. BARBIELL.)

ter. *Feudum Personale* est illud in quo nullus hæres succedit, sed cum primo acquirente exstinguitur. Communis.

(27. Feudum Personale varie subdividitur, aliud enim Feudum Personale dicitur *de Camera*, et est, cum alicui, ex arca, seu arario Domini directi certum stipendium solvitur, quamdiu vivit, lib. 2. *Feud.* tit. 1. § *Sciendum*. Calvin. loc. cit. verb. *Feudum de Camera*; Reiffenstuel loc. cit. num. 30. et alii passim. (28. Aliud dicitur *de Cavena*, et est, cum alicui, dum vivit, præstantur annonæ ex cellario, horreo, vel penuario Domini. (29. Cavena enim locus est, in quo frumentum, vinum, oleum, et similia servantur; Calvin. loc. cit. Reiffenstuel loc. cit. Rosental. cap. 2. conclus. 30. et alii passim, et de ipso etiam fit mentio in cit. lib. 3. *Feud.* tit. 1. § *Sciendum*. (30. Item Feudum Personale aliud est *Guardiæ*, et est, quod datur alicui ad dies vitæ, vel certum tempus sub onere, ut Vassallus Castrum, Arcem, Territorium, Domum, etc., custodiat; cap. *Feud. habit.* d. cap. Conrad. cap. unic. *de Feud. Guardie*, Calvin. loc. cit. verb. *Feudum Personale*. Reiffenstuel loc. cit. num. 21. et alii. (31. Aliud est *Gastaldiæ*, et est, quod datur alicui eo fine, ut domum, aut aliam rem Domini gubernet, administret, aut procuret, libr. 1. *Feud.* tit. 2. Calvin. loc. cit. verb. *Feud. Gastaldiæ*; Reiffenstuel loc. cit. num. 31. (32. Aliud est, *Soldatiæ*, et est, cum alicui, non quidem ex certa Camera, vel Cavena, sed simpliciter annua quantitas pecuniæ, vel vini, seu frumenti sub obligatione fidelitatis, et servitiorum præstatur, ita tamen, ut non tantum per mortem ipsius Vassalli, sed etiam per mortem Dantis expiret, lib. 2. *Feud.* tit. 10. ibi: « Soldata est præstatio quædam annua gratuita, quæ a neutra parte transit in hæredem; morte enim dantis, et accipientis interveniente finitur. Soldata vero dicitur, quia plerumque in solidorum donatione consistit, quandoque autem in vino et annonâ consistit; » Azorius lib. 10. *de Feud.* cap. 2. quæst. 5. Reiffenstuel loc. cit. n. 32. Calvin. loc. cit. verb. *Feudum Soldatiæ*, ubi dicit, quod secundum Cassiodorum, Vegetium et Frontinum, Soldatum in militia appellabant eum, cui stipendia ab Imperatore promissa erant; cum enim Populus Romanus supra ducentos annos (ut Livius testatur) propriis impendiis militasset, Anxuro capto, decreverunt Patres, ut stipendium miles acciperet, cui, et vestem, et frumentum ultra pecunias, equiti etiam equum dare solebant. Qui delecti auctorati dicebantur, temporis vero successu Matriculati, et Soldati. Hæc ille. (33. Cuncta hæc recensita Feuda personalia, dicuntur tantum improprie Feuda, cum non durent perpetuo, et non necessario constituantur super immobilibus, ut requiritur ad Feudum proprie dictum, textu expresso in lib. 2. *Feud.* tit. 23. et ut fuit dictum supra a num. 4. in expositione Definitionis Feudi proprie dicti.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(34. De Feudis Auctor agit in hoc et se-

quentibus duobus articulis. Nos autem in additionibus ad eos disseremus de feudis dumtaxat Ecclesiasticis, non item sæcularibus; idque ne longe excedamus præfixos limites. Feudum Ecclesiasticum in sensu stricto a feudo sæculari distingui debet *solo obiecto*, ut illud dicatur, quod in re Ecclesiastica; hoc vero, quod in re profana constituitur; Struvius in *Syntagm. Jur. Feudal.* cap. 3. § 4.

(35. Alii feudum Ecclesiasticum et illud dicunt, quod Ecclesia vel a Rege, vel a Principe, vel etiam a Privato accepit, propterea quod in hoc genere Feudi non tam consideratur persona Episcopi, aut Prælati quam potius ipsa Ecclesia; Vide Cragium lib. 1. *Feudor.* § 10. sed contradicentibus mox citato Struvio ubi supra, Horn. in *Jurisprud. Feudal.* cap. 3. § 13. Vultejo in *Jure Feudal.* cap. 8. num. 8. Et non immerito, nam hoc et sæculare esse dicitur in c. 6. *de For. Compet.* ut etiam in Foro sæculari, non Ecclesiastico, agendum sit de quæstionibus, quæ circa id genus feuda exoriuntur, ut innumeris allegans firmat Lanfredin. *Respons. Eccles.* 21. num. 3. Diversa autem est ratio Feudi Ecclesiastici in sensu stricto, nam de eo in iudicio Ecclesiastico feudali decernitur ab Episcopo; cap. 7. *de For. Compet.* non habito respectu Vassalli, sive Clericus, sive laicus sit, quum etiam hic in re Ecclesiastica iudicio Ecclesiæ, seu Episcopi subsit.

(36. De origine, tum occasionibus Feudi Ecclesiastici in mox dicto sensu stricto, non est una omnium sententia; Ad Bohemer. in *Decretal.* lib. 3. tit. 20. § 1. et plur. sequent. qui potissimam occasionem reponit in oblatione Bonorum Ecclesiis hac intentione facta, ut rursus ab iisdem in Feudum offerentibus darentur. Hujus moris mentio habetur in *Lege Bajovariorum* apud Baluz. tom. 1. capit. p. 95. de anno 630.

(37. Nec convenit inter Auctores, utrum Feudum Ecclesiasticum in dubio *proprium*, an *improprium* censi debeat. Utiles autem est hæc inspectio, nam *proprium* a communi Feudorum natura haud declinat, in *improprio* vero a propria Feudi natura receditur.

(38. Sunt qui tenent, Feudum Ecclesiasticum magis *proprium*, quam *improprium* in dubio præsumendum esse; propterea quod ea semper capienda est interpretatio, quæ faveat Ecclesiæ; Confer Kloch tom. 2. consult. 10. num. 57.

(39. At qui antiquitates perscrutati sunt, deprehenderuntque primariam occasionem Feudorum Ecclesiasticorum natam esse, ut paulo ante innuimus, ex oblationibus Bonorum factis Ecclesiis ea intentione, ut rursus ab iisdem darentur offerentibus in Feudum; tenent, feudum Ecclesiasticum in dubio potius *improprium*, quam *proprium* dijudicandum esse: Consule Bohemer. in *Decretal.* l. 3. t. 20. § 26, qui et aliis rationibus, iisque urgentibus hanc tuetur opinionem. Rationem hanc attulit Garzon. *de Femin. ad Feud. recipiend.* num. 126. Quod, scilicet, « Ecclesiæ a Summo Pontifice, et Deo defensæ non indigent auxilio manuali vel armato, quum lacrymæ

et jejunia sint arma Ecclesiae, quae magis congruunt feminis quam masculis, et illarum sint sanctorum, eoque magis acceptae: » ex quo inferit, Feuda Ecclesiastica esse promiscua. At « lepida (ut inquit Bohemer. loco citato) est haec ratio, et ex ignorantia veterum causarum nata. » Maluit tamen Garzon. « aliquam afferre rationem, quam nullam. Forsan etiam respexit ad Feudorum horum plerumque naturam, quae frequentius loco servitiorum militarium onus Census praestandi adjunctum habent, qualia Feuda censualia impropria esse nemo negabit. »

(40. Major est dissensio, num Feudum Ecclesiasticum subsit *juri communi Feudali*. Loquor de Feudo Ecclesiastico in sensu stricto, nam Feudum, quod Ecclesia tenet a Laico, subesse *juri communi Feudali* plerique conveniunt. Quod vero attinet ad Feudum hoc Ecclesiasticum in sensu stricto, alii distinguunt inter Feudum, quod Ecclesia primordially ex suo allodio concessit, et illic quidem, non hic jus commune Feudorum obtinere sentiunt, et quidem quatenus *juri Canonico* non contrarietur, ita ut in subsidium ad jus commune Feudale sit recurrendum; Consule hic omnino Bohemer. in *Decretal.* lib. 3, tit. 20, § 28.

ARTICULUS II.

Quoad ea quae concernunt illos, qui dare, et accipere, et succedere possunt in Feudum.

(1. In Feudum dare possunt omnes, et soli rerum suarum administrationem habentes, textu expresso in lib. 2 *Feud.*, tit. 3, ibi: « Investitura Feudi non ab alio recte fit, nisi ab eo, qui legitimam honorum suorum administrationem habet; » Communis. (2. Etiam Plebei, et Feminae dare possunt in Feudum bona sua allodialia, quorum liberam administrationem habent. De Feminis habetur textus expressus in cit. lib. 2, *Feud.* tit. 3, ibi: « Feminam quoque etiam novi Feudi investituram facere posse plerique consentiunt; » et pro Plebeis stat ratio, quia, ubi *Juris dispositio* non resistit, « Quilibet rei suae moderator, atque Arbitrarius existit; » l. in re mandata, Cod. *Mandat.* Nullibi autem reperitur dispositio *Juris* quoad hoc Plebeis resistens, quinimo ipsi libri Feudales eis positive assistunt, dum universaliter absque ulla limitatione concedunt, quod quilibet habens honorum legitimam administrationem possit ea dare in Feudum, ut patet in verbis adductis sub n. 1. (3. Episcopi, Abbates, ac caeteri Praelati, et Superiores Ecclesiastici, adhibitis requisitis declaratoria titibus, possunt in novum Feudum concedere bona Ecclesiae; Extravagant. *Ambitiosa, de Rebus Eccles. alienandis*, ubi nova *Infeudatio* de bonis Ecclesiae prohibetur solum fieri sine debitis *Juris* solemnitatibus; Communis. (4. Imo Ecclesiarum Praelati possunt etiam sine *Juris* solemnitatibus in Feudum concedere bona Ecclesiastica ab antiquo in Feudum dari solita, seu antiqua Feuda, quando redeunt ad Ecclesiam, textu expresso in lib. 1, *Feud.* tit. 1, ibi: « Feudum autem dare possunt Archiepiscopus, Episcopus,

Abbas, Abbatis, Praepositus, si antiquitus consuetudo eorum fuerit Feudum dare, » et in cap. *Ex parte 2, de Feudis*, ibi: « Ex parte tua nostro est Apostolatus reservatum, quod saepius dubitasti, utrum, cum contingit Vassallum tuum decedere, et ad te Feudum ipsius redire, Feudum ejus alii liceat tibi dare, quamvis juramento tenearis adstrictus non infeudare de novo, Romano Pontifice inconsulto. » Ad quod dubium inter alia a Mediolanensi Archiepiscopo sibi proposita, sic respondit Innocentius III. Summus Pontifex: « In priori ergo casu Feudum decedentis libere, si videris expedire, concedas; » Communis. (5. Etiam minor potest antiquum Feudum concedere, licet non possit novum, textu expresso in cit. lib. 2, *Feud.* tit. 3, ibi: « Investitura, quae de veteri fit, etiam a Minore poterit dari; » Azorius lib. 10, *de Feudis* cap. 3, quaest. 8. Reiffenstuel. lib. 3, *Decretal.* tit. 20, num. 48. et alii.

(6. Papa noviter assumptus in summum Pontificem debet promittere, et jurare de non infeudandis Civitatibus, Oppidis, et Locis Sanctae Romae Ecclesiae, et post Coronationem debet suis litteris confirmare. Sic statuit S. Pius V. in Constit. 35. incip. *Admonet*, § 9, quam Constitutionem confirmant Pontifices successores, Greg. XIII. Const. 3 incipien. *Inter caetera*, Sixtus V. Constit. 26. incipien. *Quanta*; Gregor. XIV. Constit. 1. incipien. *Romanus Pontifex*, Innocent. IX. Constit. 1. incipien. *Quae ab hac Sancta Sede*. (7. Hujusmodi infeudationes consulentes, easque Summo Pontifici per se, vel per alium insinuantes, vel suadentes Excommunicationis poenam, ac laesae Majestatis etiam in primo capite, et confiscationis honorum, privationisque Dignitatum, ac Beneficiorum eo ipso incurrunt. S. Pius V. in citat. Constitutionem incipien. *Admonet*, § 3. (8. Cardinales in assumptione pilei, et Sede vacante in Conclave jurare debent praedictam Constitutionem observare, eique non contravenire, nec Pontificibus contrafacientibus consentire, nec absolutionem a juramento petere, nec oblatam ut concessam acceptare. S. Pius V. in cit. Constit. *Admonet*, § 9. (9. Civitates, Oppida, et Loca S. Romanae Ecclesiae, etiam infeudari, seu alienari solita, ad Sedem Apostolicam quomodolibet devoluta, et pro tempore devolvenda, ei ipso Camerae Apostolicae absque alia declaratione incorporata consentur. S. Pius V. in cit. Constit. *Admonet*, § 2. (10. Et etiam antequam devolvantur, non obstante declaratoria contraria Gregorii XIV, facta in Consistorio secreto Romae apud S. Mareum die Vener. 13 Sept. 1591. quia postea Innoc. IX. Const. 1. incip. *Quae de hac Sancta Sede* § 4. definit dicta Constit. S. Pii V. prohiberi quaecumque infeudationem et alienationem Civitatum, et Locorum eidem Sedi tam immediate, quam mediate subjectorum, non solum post eorum devolutionem, sed etiam antequam devolvantur, et quaecumque in perpetuum vel ad tempus prorogationem, et extensionem infeudationum, et concessionum hujusmodi nondum finitarum, ipsorumque incorpora-

tionem quoad effectum impediendae alienationis, prorogationis et extensionis hujusmodi, non a die devolutionis, sed a die const., et anteq. devolvantur, factam censerit, et § 5. praecipit S. Pii V. Const. jurari debere juxta praed. declar.

(11. Dictam Bullam S. Pii V. ut praefertur, declaratam ab Innocentio IX. confirmavit, et innovavit, seque servaturum promisit, ac juravit Clemens VIII. Constit. 1. incip. *Ad Romani Pontificis*; ubi etiam in § 9. declarationem Gregorii XIV. tamquam destruentem S. Pii Constitutionem alienandique occasionem praebentem, ac minime necessariam revocavit, et annullavit, perinde ac si nunquam emanasset, declarans eadem S. Pii V. Constitutione prohiberi Civitatum, et Locorum in ea contentorum, tam quae nunquam antea in Feudum concessa, quam quae alias saepius infeudata, ac postmodum devoluta, aut etiam nondum devoluta fuerunt, infeudationes, et prorogationes investiturarum etiam ex causa necessitatis, aut evidentis, et verae utilitatis factas, et faciendas, ut latius in eadem Bulla § 8. Idque exemplo firmavit, dum Ducatum Ferrariae devolutum, sub Ecclesiae ditione reposuit, et sub dispositione Bullae Pianae comprehendere voluit, ut in Constit. 2. incip. *Sanctissimis*, et confirmavit Urbanus VIII. Constit. 4. incip. *Sacro-sancti*, et Innocentius X. Constit. 3. inc. *In supremo*, et alii, ut patet expresse in Regula 64. Cancellariae. (12. Unde supra dictis stantibus, clarum est hodie Papae non licere quemquam investire de Feudo nondum aperto, et sic dispositio cap. 1. *Qui success. Feud. dare teneant.* et cap. *Ex parte 2. de Feudis*, quatenus permittit, ut infeudari possint bona Feudalia ab Ecclesia devoluta, juramento non obstante, locum non habet in S. P., sed tantum in inferioribus Praelatis. Forma enim juramenti, qua se obstrinxit Papa, est longe diversa a juramento de non infeudando quo se adstringunt Praelati inferiores in terminis dicti cap. *Ex parte 2. de Feudis*, ut expresse dicit Fagnanus *ibid.* num. 35.

(13. Feudum accipere potest quilibet, qui nominatim non reperitur prohibitus lib. *Feud.* tit. 3. ibi: « Personam investituram accipientis non distinguimus; nam etiam servus investiri poterit. » (14. Hinc Feudum accipere potest etiam Femina; lib. 2, *Feud.* tit. 23, § final. et tit. 30. et patet experientia, cum passim videantur etiam Feminis Feuda concedi. (15. Etiam Minorennis, et Pupillus, quia Minorennis, et Pupillus etiam absque Tutore, vel Curatore potest conditionem suam meliorem facere, et consequenter Feudum acquirere, arg. cit. lib. 2, *Feud.* tit. 3. et in princ. *Instit. de Auctorit. Tutor.* ibi: « Namque placuit meliorem quidem conditionem licere

(1) Quoad legitimationem per subsequens matrimonium moribus receptum est, ut hoc modo legitimated ad Feuda succedant, quamvis de jure feudali idem obtineat, quod de naturalibus dicitur est, cum lib. 2. *Feudor.* tit. 26, § 4, vers. *Naturales* nulla fiat inter varios legitimated modos distinctio. « Naturales filii licet postea fiant legitimi ad successionem Feudi nec soli nec cum aliis admittuntur. » Hinc accura-

eis (pupillis) facere, etiam sine Tutoris auctoritate, deteriorem vero non aliter, quam cum Tutoris auctoritate. » (16. Etiam Superior potest accipere Feudum ab inferiori. arg. cit. lib. 2, *Feud.* tit. 3, et l. 14, ff. *de Jurisdic.* In tali tamen casu Superior potest alium substituere ad servitia praestanda, ut docet experientia, et tenet Communis. (17. Item etiam Clerici Feuda accipere possunt, lib. 2, *Feud.* tit. 40. § final. cap. *Ex transmissa* 6, et verum 7, *de Foro competent.* ut patet experientia, praesertim in Germania, ubi Episcopi, et Abbates ut plurimum habent Feuda imperialia, ob quae Imperatori, tamquam Domino directo, in Bello servitia personalia per alios praestant. Communis.

(18. Succedunt in Feudis primo loco Descendentes Filii, et Nepotes, lib. 2, *Feud.* tit. 11, princ. ibi: « Mortuo enim eo, qui beneficium tenebat, prima causa liberorum est, filiis enim existentibus masculis, vel ex filio nepotibus, vel deinceps per masculinum sexum descendentibus, caeteri removentur agnati. » Communis. (19. Servatur autem hic ordo succedendi, ut si plures sint Filii succedant aequaliter in capita, nepotes vero cum Filiis concurrentes, in stirpes loco Patris Defuncti, jure nempe representationis, lib. 1, *Feud.* cap. 8, ibi: « Si quis decesserit, filiis superstitibus succedunt filii aequaliter, vel Nepotes ex filio loco Patris sui. » Communis. (20. Filii aequaliter succedunt, quamvis sint ex diverso matrimonio, lib. 1, *Feud.* tit. 1, § 1, ibi: « Quod hodie ita statutum habetur, ut ad omnes aequaliter filios pertineat. » Communis. (21. In Feudis individuis, sunt Marchionatus, Comitatus, Ducatus, etc., solus Primogenitus succedit, cujus Filius tamquam nepos Patris praefertur secundo genito, ut patet experientia, et tenet Comm. Talia enim Feuda dividi expresse prohibentur, l. 2, tit. 55, § 1, vers. *Præterea*, ibi: « Præterea Ducatus, Marchionatus, Comitatus de caetero non dividantur. » (22. Filii adoptivi non succedunt in Feudis, lib. 1, *de Feud.* tit. 26. § *Omnes. Communis.* (23. Nec succedunt filii, illegitimi, quamvis legitimated, lib. 2, *de Feud.* tit. 26, § *Mulier*, ibi: « Naturales filii licet postea fiant legitimi ad successionem Feudi, nec soli, nec cum aliis admittuntur: » nisi forsitan per subsequens matrimonium legitimated, quia in tali casu aequaliter succedunt cum aliis legitimated. *Communis.* (24. Imo succedere possunt etiam legitimated per rescriptum Principis, si Princeps specialiter ad similem successionem eos legitimated; Fagnanus lib. 7, capit. 49. Engel. lib. 3 *Decretal.* tit. 20. numer. 22. Reiffenstuel. *ibid.* numer. 77. (1) (25. Quinimo filii quoque etiam juste exheredati in Feudo succedunt, nisi

tiores Interpretes ex feudalis juris rigore omnes prorsus etiam per subsequens matrimonium legitimated a Feudi successione exclusos censent. Vultejus de Feudis lib. 1, tit. 9, num. 185, et seq. praecipue num. 195. Rittershusius lib. 1, c. 13, num. 2. Meyerus Colleg. Argentorat. ad Pandect. tit. de Concubinis num. 10, in fin. Quoad vero legitimated tionem Principis non modo opus est, ut quis ad feu-